Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

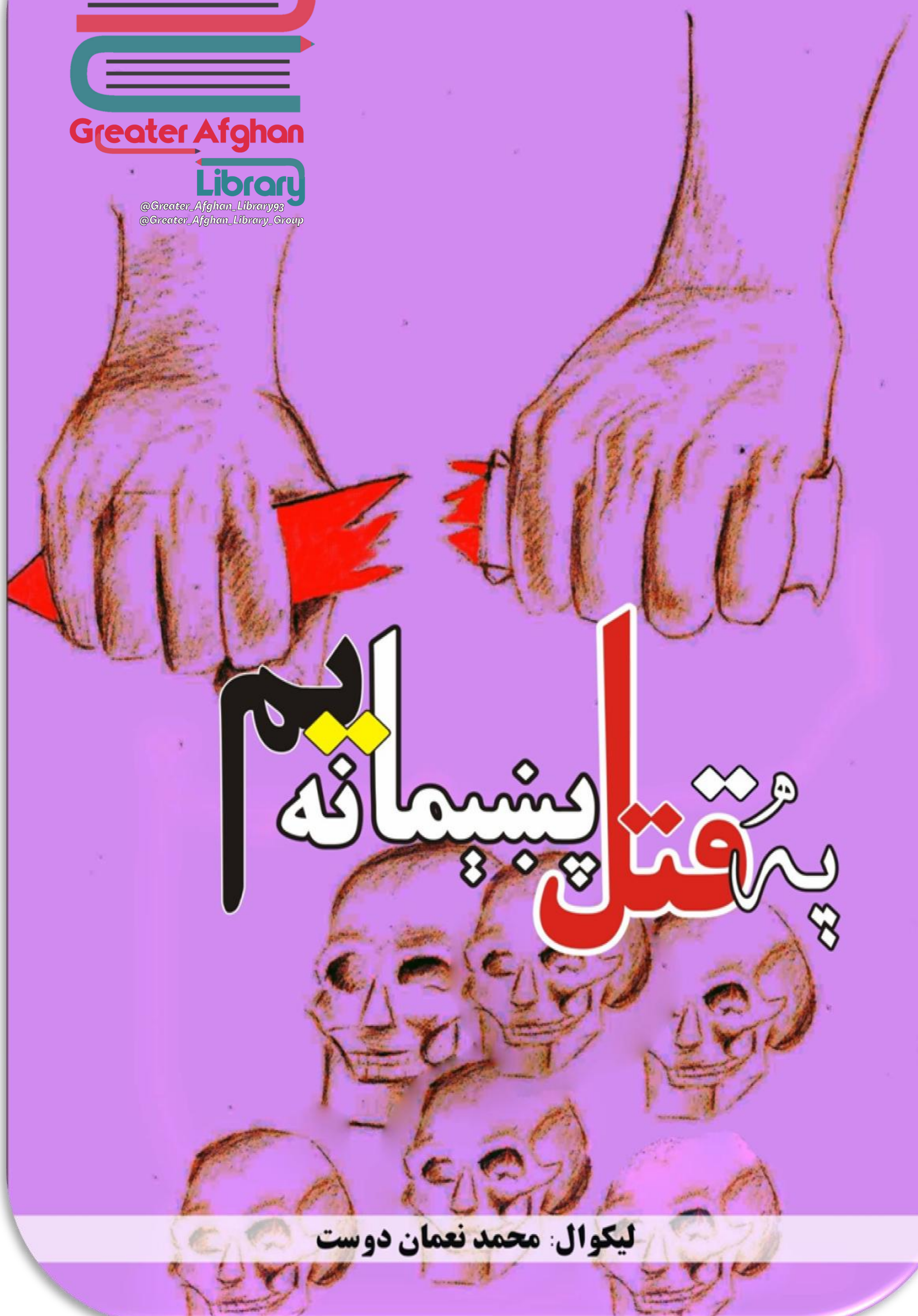

په قتل پښیمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

په قتل پښېمانه یم

لیکوال :

محمد نعمان دوست

Greater Afghan
Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه يم

ليکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: ليکوال

ډيزاين: رحمن الله بهير

د پښتنې انځورګر: حسيب الله رايان

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرګ ورور غمونو يې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

د کتاب لړلیک

قران شريف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت يوسف ع
اللهاکبر، اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حيوانات
لوحو ته اړتيا
جنت
څومره سخت ،څومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هديره
تروريستان
د نربچيان
د عمر اوسط
ټيپي نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه يم
وروستۍ خبرې
د اختر کالي
يوائې
يه بچه کس کاهی
ماشومان
له وربېځي وېره

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنيانو د راتګ يوه شپه
عجيبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
كندهارى
عجيبه قضاوت
د خوسي سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش كلى
د مشر وعده
شوقي خود كشي
زموږ د كور كوترې
د ماشوم كرامت
د بركتونو مياشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ايبټ اباد په غره كې
كسات
پښتنو سره ياد ګاري عكسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مباركي
بيټ نيكه

پیل

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راووېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووېست ؟

هغه مخ ور واړو:

مورې !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: ځوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو ، په ژړغوني انداز يې وويل:

مورې!
مورې ته ملاصاحب ويلي چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، موريې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندی ۲۴ مه

کابل

اولاد

ټولې میرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آیت کرسي پرې لیکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې یاد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تویولې .

خو د کمینې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدو و .

یوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهیسې یې سترګې نه دي پټې کړي، په یوه چیغه ده . مورې ویل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو دا سې ونه شوه، باید د ډاکټر غم وخورو .

کمینه بیا کټ کې واوښته او له درده یې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلي عکس یې سترګې خښې کړې:

زویه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هیڅ نه و.

خو چې دنیا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوې امیدونه راکول.

یو دم یې مخ سور شو، سترګو کې یې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې ، شونډې یې ژر- ژر رپېدلې .

زویه !

ته خو لا زلمی شوی هم نه وې چې... یو چیغه یې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې میرمنې حیرانې وې، په څه خوارۍ یې کټ ته پورته کړه، یو ناڅاپه بیا نیغه کېناسته، را غونډې شوو ښځو ته یې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم لیدلی، هغه هم راته ولي، وژني یې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

عـــدل

له څو اونيو راهيسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عريضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترڅنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آيتونه وليدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ويل: زه په حقه يم. خو دا چې ژر موضوع نه فيصله کېږي علت به يې داوي چې، ښه عدالت تامين شي .

نن بيا د محکمې خواته ولاړ وم. يو تن، چې شايد له پخوا يې څارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عريضه خو دې وشړېده، خو که څپلۍ دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جيب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صيب په **۵۰۰۰** راضي کړ .

احکام يې راکړل، خو کاغذونه يې رانه قيد کړل او وعده وشوه چې، سبا به پيسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پيسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تنهاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عينکو لاندې موسک شو، خو چې پاکټ يې خلاص کړ او په کلدارو يې سترګې ولګېدې ، په تندنه کې يې کرږې وږې ليکې پيدا شوې (*) ، عينکې يې لرې کړې او بيا يې خوله پرانيسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانيو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانيو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اوږده کړه : يو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هيڅوک څه نه وايي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګياوو خو ما په ديوالونو هغو ليکلو ايتونو او احاديثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخيستلو په اړه ليکل شوي وو .

۱۳۸۸، کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانيو ارزښت لوړدی.

افتتاح

لیکه خلک ولاړ وو، یو تن چې نیکټایي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکلیټو او شیرینیو ډک پتنوس په لاس کې نیولی و او مخکې وروسته کېده.

مخامخ یوه سره پټۍ بنده وه، رییس صاحب چې تورې عینکې یې تندي ته پورته کړې وې، تازه یې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو:

حاضرینو !

همیشه د موسسو او انجوګانو په فعالیتونو نیوکې کېږي، یو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پیسې یې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې یې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته یې لاس ونیو:

نن موږ د یوه داسې پول پرانیسته کوو، چې زموږ د کارکونکیو په ښېسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي.

رییس صاحب، ځنګ ته ولاړ کس نه لویه قیچي راواخیسته، راټول کسان یې پټۍ ته نږدې راوبلل.

قيچي په پټې خوله ښخه کړه، پرې شوه او بيا داسې لاسونه وپړکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

يو ولاړ سپين ږيري غږ کړ:

رييس صاحب !

په دې پول به يواځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رييس، په غرور وويل: تاسو خو پرې تېر کړئ ! او بيا يې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزين ورو-ورو را روان شو ، غره هار يې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله يې مخکيني ټايرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمټو ټوټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خېز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رييس صاحب د سيند په څپو کې خپل موټر ته حيرانې - حيرانې، کتلې.

۱۳۸۸،د وري څلورمه

کابل

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې ځو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا ځو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې رانوت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ : ماهم همدا سې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

حضرت يوسف عليه السلام ته!

ای د خدای ج نيازبين پېغمبره! ای د خوبونو رښتينه تعبير کونکيه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبير کړی و ، رښتيا شو .

تا د هغه زنداني سرې خوب ته چې، پر سر يې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبير وکړ چې، عمر يې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتيا هم همدا سې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسينه!

موږ هم يوه رښتيني تعبير ته اړتيا لرو . زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

زموږ په نوم راغلې د سوال پیسې د ځو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تنهاکو لاسونو ګټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مو یو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې (و اذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل... الایه) لیکل شوی وي.

خو ای د خدای ج نیازبین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په ویښه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو ؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجو ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

۱۳۸۸د غویي ۲۸مه

کابل

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

يو ناڅاپه له يوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې. موټر هوا ته جگ شو او بيا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمد ستي له نږدې باغه ځو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشيندارو شپيلۍ يې موټر ته سيخ کړې .

و سلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېليو يې سور اور بادېده او له هر ږز سره يې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پوليسو شين رنجر موټر غلبيل – غلبيل شوی و ، چلونکي يې پر اشترنگ سر اېښې و او يو بل، موټر نه لاندې په وينو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وينه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو يواځې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نيمايي واورېده او نور يې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو را واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه !ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د۱۳۸۷ د چنګابښ ۹مه

کابل

مونږ لكه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حركت كوو. يو دم به سمندر ته ونښوييدل، د اوبو په څپو كې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې وركتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو ،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او كوښښ يې كاوه چې پټ يې كړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې ورېځه خپره شوه؟ ولې مېندۍ خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د كفتارو (يو ډول ښكاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې كېدو ، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مرې –مرې، غاړې اړولې را اړولې.

ښكاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه ټوپ كړ، يو تنكی بچی يې له څټه ونيو ، د مور له خوا يې را كش كړ، نورو كفتارانو هم ورته بريدونه پيل كړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو ، سرونه يې خوځول او د ښكاريانو په پنجو كې يې د خپلو تنكيو بچيو وروستيو سلګيو ته كتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښكته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و ، شايد د ياد پروګرام چلوونكيو په ډېر زحمت چمتو كړی و.

شايد ، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار كړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري كړي.

خو که دوی زموږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله ـ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راټوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار یې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یوځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زموږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستې وي، حرکت نه کوي. یواځې رډې- رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې ، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهیسې روانې دي او لا یې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې **۵**مه

کابل

لوحو ته اړتیا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تا سو هم ليدلي وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لينده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) ياني: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې ليکل شي :((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

خو دا لوحې يو اځې په پښتو او دري نه دي په کار ، په انګريزي، اردو ، عربي او ... دي هم وليکل شي ، دلته خو د هر هېواد ښکاريان ګرځي کنه ! ! !

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

جنت

یو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان ترې په بېړه راښکته شول. ورپسې له یوه موټره څو کسانو یو تابوت را کوز کړ او بیا یې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته یو ځوان، چې پوځي کالي یې پرتن و، د بورې مور پښو ته ټیټ شو او بیا یې په ژړغوني انداز وویل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېری له لاسه ورکړ، هغه ډېر دینداره و، حتی په جګړه کې یې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خدای ج به یې حتماً و ښښي، د وطن او دین په لاره کې قربان شو، اوس به یې روح په جنت کې وي.

پوځیان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بیا د کلا مخې ته شور شو، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې یې په غاړو کې پراته وو، په بېړه یې تابوت را د ننه کړ.

یو تن چې، د پټکي په پیڅکه یې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حیرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره یې، د شهید مور یې، ستا زوی د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خدای پاک رضا یې حاصله کړه، اوس به جنتونو کې ګرځي.

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې وړو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۲، د مرغومي ۴مه

کابل

څومره سخت، څومره اسانه

تابوت یې یوه ورځ مخکې کلي ته راوړی و، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچیو سیل را روان ول.

د کلي په دېره کې تېغرونه غوړېدلي وو، خو خلکو ته ځای نه و، په شاوخوا ډېرو او دیوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دواړو پټونو پرانیستی پاتې و، انګړ کې یو شور جوړ و، ځو نجونې به یو دم پرکټ ور تېټې شوې، په کفن به اوښکې یو په بل پسې لویدلې او بیا به یو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ، شهادت یې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چیغه ووته.

چې څنګه به په دروازه نوې میر منې را ننوتلې، نو ماشومان به یې له غېږو وغورځول، په کټ به یې ورمنډې کړې او بیا به یې چیغو دیوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپینې پاغوندې ایښودل شوې وې، سترګې یې پټې وې،خو شونډې یې پوره نه وې ورغلې، شاید غوښتل یې څه ووایي، لړ ترلړه د خپلې وژنې علت و پوښتي، خو غږ ترې نه راوته.

شیبه وروسته، څو تنه کورته راننوتل، یوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره یې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

میرمن یې له واړه زوی سره راغله، خو زړه یې ټینګ نه شو کړای، بیرته یې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سینه سر ایښی و، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو.

هدیره کې څو ځایه له تازه قبرونو میرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو یې چیغې ټپ کړې.

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پیل کړ، خلکو یې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماویل: خدایه !

مور خو هره ورځ اورو : په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پولیس، دومره ملي اردو او یا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لویه ربه ! اورېدل یې څومره اسانه دي او زغم یې څومره سخت دی!

خدایه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هديره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو ميرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر يې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه يې تازه وژلی و، جنډه يې نوې وه او لا يې د قبر له شاوخوا را تاو، اغزي نه وه لرې شوي.

يو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو، يوه ميرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه يې اخيستل .

د يوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به يې شناخته وټکوله، کله به يې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بيا يې شناخته وټکوله او ترڅنګ يې غلې کېناسته. له تورې غوټې يې سپين کالي چې په ګريوان کې يې کوچنۍ هندارې لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر يې اوار کړل او بيا يې خبرې شروع کړې:

هه بچی، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر يې داسې ورو-ورو لاس واهه لکه هغه چې يې د زوی تنکی مخ وي .

زويه ! ته نوو کاليو ته ډېر هوسېدې، خير دی تېر اختر دې پلار سره پيسې نه وې، واخله واغونده !

يو ناڅاپه سلګيو ونيوله:

بلا دې واخلم زويه ! ستا په نصيب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شيندلی و ، په هماغه زړو کاليو کې يې ښخ کړې .

زويه !ضد مه کوه، ته خو بل ورور هم نه لرې، زويه... !

مور هماغه شان غلې –غلې لګياوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدليو کاليو د ګريوان کوچنۍ هنداري لمر ته يو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

د اختر تحفه

چې څنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستيکي کڅوړې وليدې، ورمنډې يې کړې، سترې مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار يې راننوت، څو جوړې بوټان يې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله يې خوښ کړه!

کلثوم يوه جوړه خوښ کړل، دواړه يې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس يې پرې را تېر کړ .

يو ناڅاپه پورته شوه، خو ببرته ړنګه ښنګه را ولوېده، مور يې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم ببرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه يې غواړم .

مورې ته وواېه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانيستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې يې يوه – يوه ګريوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بيا په غريو نيولي غږ وويل:

مورې !دوی نو ولې زما د ښو جوړه خرابه کړه؟ ولې یې په یوه ښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

مورې!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته يې يوسه چې،راکټ يې ويشتلی و او ورته ووايه :

زما لور اوس بې ښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچينوالي مې ښکار سره مينه وه. کله – کله به مې په ويشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به يې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به يې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملايانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښايسته مرغانو ژوند مې اخيستی دی .

خو پوهېږئ !؟

يوه ورځ، له سرو توتانو په يوه ډکه شنه څانګه مرغۍ ناسته وه، توت يې خوله کې نيولی و. د بادي ټوپک شپېلۍ مې ور برابره کړه .

هغې وليدم .و ترهېده.وزرونه يې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه يې پرسينه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې يوه په بل پسې ځمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د ديواله په يوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ يې ځان ور ورساوه .

لیکه وینه پر دیواله را وبهېده، په ځاله کې د ورو مرغیو -چې لا یې بڼکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کېښود. له منبوکې یې غوټۍ – غوټۍ وینه راوتله او وړو بچیانو یې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او دیواله ته تکیه ودرېدم .

ماویل: خدایه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه، وږي او لغړ بچیان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو ، ټوټې – ټوټې یې ورته راوړي.

خدایه !

ته ډېر ستر ذات یې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ویشتونکیو متې غښتلي دي او لا یې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوي .

ای لویه خدایه !

په خپل قدرت د ویشتونکیو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وږي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مینه را تاو شي، پر اوږه یې ورته سرونه کېږدي او خوږې کیسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په ويښه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين ځادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰،د وري۱۲مه،

کابل،پژواک خبري اژانس

تروريستان

مورې په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې ـ ځينې يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرو يستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې وو ينئ.

په دې وروستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو ، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله ، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو ، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتهېدل.

کوچنيان مې ورو- ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

يودم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، د برې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يو اځې همدا نارې يې وهلې: موږ تروريستان يوو ، موږ هم وژني!!

۱۳۸۲، چنګاښ

کابل

د نر بچيان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر يې درنې ماشيندارې نصب وې او شپېلۍ يې مخامخ غره ته سيخ کړې وې.

د ماشيندارو شاته تنکي زلميان ګوته په ماشه درېدلي وو او سترګې يې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لويه لاره ده ، چې له شنو پټيو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه يې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست يوه سړي وويل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نيولي دي.

بل غږ کړ: د نر بچيان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نيسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ يادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو يم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوايي بريدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ايښي دي او که بريدونه همداسې روان وي نو د ډيورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ويل کاشکې دا (د نر بچيان) پر ګوشتې بريد کونکيو ته هم خوله ماتونکي ځوابونه ورکړي، هغوی خو هم پرديان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرینو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته لیک کوي، چا سره برقي ورېږ الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مویک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهید کلمه په سره رنګ لیکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په لیدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند لیک یې لولم.

دې شناختو ، په پخوانیو احصایو بې باوره کړی یم، مونږ جغرافیه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، یوه لویه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هیڅ شهید عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته لیکل شوي: شهید ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په یوه چاودنه کې ووژل شو.

شهید ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوایي برید کې ووژل شو.

او شهید فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصایه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري ۱۲مه/ کابل

ټپي نجلۍ

کابل ښار کې د هډوکو یو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفیسر دی او له ډېرو لرو ځایونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکیو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

یو ناڅاپه ژګیروي شول او بیا د دهلېز پرده پورته شوه.

یوه نجلۍ له درېیوو ځوانانو او یوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نیولې وه او هغې چې پر مخ یې سورپوړنی را خور کړی و، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ دیوال ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتیا له یوې کلیوالې سیمې نه راوړل شوې وه. له درده تاوه راتاوه کېده، خو حتی خپل غړو چتول ورته هم شرم ښکارېده، چوپه خوله ناسته وه.

شیبه وروسته یې د اکسرې څانګې ته د ننه کړه او بیا یې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بیا یې قلم پر یوه تور ځای کېښود:

دغه ده مر مۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار، خپله به را ووځي. عملیات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره یې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بیا د ټپي ترڅنګ یې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و
.

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه، کلیوال چاپریال ور یاد شو، هلته خو هسې هم نجونې یو غم ګڼل کېږي او بیا چې معیوبه شي نو بیا خو...

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شايد دې ورې مرمۍ يې له سترګو تول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له ترورېزم سره د مقابلې او يا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يو اځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په ټس کې وژل کېږي او يا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د لیندۍ لومړی ۱۳۸۸

د مور نصېحت

په ماشومتوب کې د غولکې (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: ګوره! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېداى شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دى.

د خداى بښلې مور نصېحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دى او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان ټوله ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډبره، په ډبره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلى نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بيا ډېرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډبرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خو د خداى ج رحم و، مازيګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې ! د راکټ ويشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصېحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هڅې نه ووژل شي، د دوى وژل خو هم لوى ظلم دى.

۱۳۹۰، د ورى۱۰مه

جلال اباد

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د یوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بیرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهډونو لوریینه کوله.

چې څنګه مې د چایوو پیاله پورته کړه، یو موټر را تاو شو او بیا د یوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره دیوال شریک و- ورتاوشو.
ملګري مې سر وخوځو او بیا یې ورو وویل: بیا به محشر جوړ شي.

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو میرمنو سره غاړه په غاړه شوې چیغو ځمکه ښوروله.
چا، ویل: زما ځوانیمرګه وروره! چا، ویل: زما نا مراده خوریيه، چا، ویل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ویل: ډېر بې بدو ځوان و، د واده یې لا میاشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې یې ورته سوری – سوری، جسد راوړ.

چیغو هماغه شان د کلا دیوالونه خوځول. پیاله مې پر مېز کېښوده.

ما ویل، قاتله!

ستا ټوپک څومره ظالم و، چې په یوه ګولۍ یې په لسګونو زړونه سوري کړل.

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

په قتل پښېمانه یم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و ، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وینه څڅېده او یوه نرۍ لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرین و ، چې د هغوی ښایسته څوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلی غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې رارووان وم. یو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډ اوبو کې یو ښکلی مرغه ناست و ، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد ، سر یې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کږه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان يم او دغه مخلوق له مينې او عاطفې سره ټينګ پيوند لري نو ځکه ډاړه و.

ما د ټوپک شپيلۍ ور برابره کړه، خو هغه بيا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بيا يې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله يې راپورته کړ نو زما خواته يې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې وليدلې، ور خطا شو، خو هيڅ يې نشو کولی.

ځان يې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه يې پر سينه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه يې سرې شوې ، ورټوپ مې کړ، ما يې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه يې نه موند ، نا هيلی شو او بيا يې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مينه، ناز او خپل ظلم را يادېږي او کله –کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را ياد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه يم.

کله خو يو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم ، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښايسته ځوانيو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ايکي يو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟ او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

ورو ستړې

د لنبو او لوګیو له منځه د زګېرویېو او چیغو غږونه پورته کېدل. له موټره لیکه –لیکه، وینې راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چیغو – چیغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخمیانو په راوېستلو مو پیل وکړ، یو ځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښی یاسین شریف یې پاڼې - پاڼې، ځنګ ته غورځېدلی و .

د موبایل د زنګ ورو-ورو غږ اورېدل کېده، زلمی مو په اړخ واړو، د موبایل غږ غلی شو .

جیب ته مې لاس ورښکته کړ، موبایل او کې (OK) شوی و ، غوږ ته مې نږدې کړ :

زویه !

چېره یې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورې خو دې قیامت تېر کړ .

زویه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل ورور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو یې وویل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بیا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نیولې لګیا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وینې روانې وې، شونډې یې نیمه پرانیستې وې، شاید وروستۍ خبره یې هم نیمایي پاتې شوې وه، خو سترګې یې د چا د وروستي ځل لېدو په هیله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وي، خو زما لاس سست شوی و او موبایل رانه د زلمي پر سینه لویدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

د اخترکالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، تر ماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سوری – سوری کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲د لیندۍ **۲۵** مه

یوائې

چې څنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو یو ټایر یې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سیټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټایر بدلوه، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سریې ماشینداري نصب وې، بل څراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشینداري ترشا یو ـ یو سورمخی ولاړ و او داسې یې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

مونږ سره ناست، یو مساپر د یادو شویو موټرو په لیدو خپل هواس بایلود ، ساه یې ژر ـ ژر ویستله او بیا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنیانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورلیو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په میله راغلي وي.

ماهیپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنګ ته زمونږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی یو دم نیغ شو ، په موټروان یې غږ کړ: مه ځه.. بریک ونیسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطایي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی یې وچ شو او خوله یې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟ دومره وېره ؟

هغه ته لکه چې څه ورياد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يواځې کړم، زما په .... غږ يې ټپ شو، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يواځې کړم، زه اوس هيڅ ښښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو ښښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲کابل

يه بچه كس كا هيں؟

هغه مهال د ښوونځي زده كونكى وم. هريپور كمپ كې اوسېدو، هيڅ تفريحي ځاى مو نه درلود.

په انګړ كې مو يوه د ارهنډې ونه ولاړه وه چې، بوى يې په اوړي كې سر په درداوه، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځكه مو پرې ايښې وه او يوائې شين والي ته يې خوشحاله وو.

شايد همدا لامل به و چې، د مكتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په كور كې؛ هغه هم ټوله ورځ په ختېينه كوټه كې تېرولې او دې كار په راډيو اورېدو روږدى كړى وم.

دا نن چې د حمزه بابا، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... كوم بيتونه په حافظه كې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

پښتور راډيو ماسپښين د فرمايشي سندرو يو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذكر شويو شاعرانوغزلونه ويل.

پښتور راډيو يو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمايشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ريلې کېده، په اردو و او نوم يې و (يه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به يو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و ، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ويل به يې: د چا زوی يې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ؟؟؟؟...

ماشوم به په وړه ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به يې ستونی هم ډک شو .

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بيا يوځای کېږي او ځوک به يې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بيا رایاد شو ؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له ميرويس ميدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې يو تن تازه د ميدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته يې د خپلې سېمې کيسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سيبک (چې په عامه محاوره کې يې سيوکه بولي) راغلی و. ويل يې :

په خدای چې اوس يې په ياد کړم، په بدن مې يخه خوله راشي، د سړک په غاړه يې غورځولی و .

ځوان و ، لاسونه يې زولانه وو ، شا په تخته پروت و ، لکه چې په سينه يې ويشتلی و ، سينه يې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای ليدلی کنه؟ له کلي ايله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماوليده چې هماغه شان پروت و .

يو بل غېږ کړې، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يوکال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يوځوان څو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه خانښ کې ځوړند و؟

دوی همدا اسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

ماشـومـان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داځل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم ، يو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

موږ نه وړاندې ځمکه وښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو ، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښورېدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه يې ښويول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو :
د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه ږيره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟
د جيب شيان مې ورته راووېستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کار ته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

د کور ننبه مو ترې واخيسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شيبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

يوه په وړه ژبه وويل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځوا ب نه و يوا ځې اوښکې يې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وينو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، يو ناڅاپه يې رامنډه کړه ترڅو مور ېټينګول د پلار پر سينه يې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په يادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهار آسياب

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزۍ له لوی څښتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو ، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو ، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و ، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پر ځای ډبرې ووربدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېواد کې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

ټوله شپه له همدې وېرونکي حالت سره مخ وم، هره شيبه مې د کاڼو د ورېدو په ويره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راټول وو ، په منځ کې يو تن چې سپينه لونګۍ يې پرسر او له مخه يې ګڼه ږيره راتاوه وه ولاړ و ، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده، عياشي ده، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اورېږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو .....
؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يوازې په طالبانو فرض نه دی، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په یو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو ، جنازه تېره شوې وه، د هدیرې په لور مې منډې کړې دا کلی مو‌ږ نه لرې و ، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وویل :

دا کوم شریعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دین سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وایي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرینو !

طالبان دیني علماء وژني، انجینران، ډاکټران، عام خلک وژني، موږ اسلامي جمهوریت لرو ، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې درېدل بغاوت دی، د باغیانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونیو: له اسلامي جمهوریت او خلکو څخه دفاع یواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زموږ د ټولو وجیبه ده .

زما څنګ ته ناست سپین ږیری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و ، مخ را واړو :

ځوانه !

موږ خو نه پوهېږو ، څه چې دیني عالمان وایي په هماغه عقیده لرو ، ته راتهووایه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخیست، په سپینه ږیره یې رڼې اوښکې راغلې، پر اوږه یې راته لاس کېښود:

تاته وایم و ځوانه!

زموږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ولې دیني عالمان یوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ایښی و ، هغه هماغه شان لګیا و. یو وخت مې سر پورته کړ، چوپه چوپتیا وه، خلک ټول تللي وو ، سپین ږیري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکۍ جشن

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له يوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټينګار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد مياشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازيګر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

يوه بل وويل: ورو ره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما تر څو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه – مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لا س به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپېلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هيچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

مازيګر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

مور

د دهن باغ ځلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ویل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نیولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشینکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د ځلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه یې پر اوږو اېښي وو. بې ساه بدنونو به کله لیدونکیو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو او ګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زیګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو یوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې یې په بې ساه کا لبوتونو ښښلولې وې. سپین ږیري هغه کورته د تلو په نیت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ویل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته یوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و، امريکايي جنګي الوتکې په کابل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې د اسرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربېيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و، ټوله شپه مو په غمونو تېروله.

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول.

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک وښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټو ل بدن يې په رپېدو شو، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران ا وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –وږی ۲۲

کابل

عجیبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته یو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماین) ترې پښې اخیستي، په سینه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په میلیونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلې ټوټه یوائې یو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه یې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وږی ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره یې خپلو بچیانو ته ښکلي او ښایسته رختونه اخیستي دي.

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته يواځې نيمه سږه ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وايي: خدايه ! ته عادل پاچا يې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې يې وخوځېدې.

شايد د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجيبه مخلوق دی؟ له خدايه عدالت غواړي خو خپله يې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمريز کال د چنگاښ ۲۷ - مه

کابل

هاوان

د هاوان تورې شپیلۍ اسمان ته خوله وازه نیولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

یوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بیا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې یې ټینګې ګوتې کېښودې.

ماویل: خدایه! ستاهم عجیبه مخلوق دی، خپله یې غږ اورېدو ته نه دي تیار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲ لمریز کال، د لړم ۱۲ - مه

لقمان رنځور شو

چې څنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په یوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې یې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پولیس؛ هره یوه ته به یې، جلا- جلا وکتل او بیا به یې تکیه وکړه او سترګې به یې په چټ ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې یې پلاستیکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې څنګه مې شاته وکتلې نو بیا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به یې یو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به یې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به یې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار یې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، یو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سیټ ته واوښتم.

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دی؟ يوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

-نه ، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم ، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه ـ ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر-ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غبرګې کې ټینګ ونیو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غویي ۲۱مه ، جلال اباد

مدافعان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنیان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعیت لري .

له یو-یو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امریکایی او انګریز یو بل ته وکتل او بیا یوه وویل :

عجیبه وطن دی. عجیبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ویده وي، څوک به ناروغه وي، د هیڅا فکر ورسره نه شته .

امريکايي غږ کړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جريمه کېږي .

انګريز وويل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هيڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډيو د اتو بجو خبرونه پيل کړل:

تېره نيمه شپه د ناټو هوايي ځواکونو په هلمند کې يو کور بمبار کړ.

نطاق زياته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و ، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و ، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شويو کسانو کې ميرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې يوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنيان راباندې پوه شول.

يوه وويل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ويل؟ ټول بشر يوو بايد د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتيا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان ياست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غړونه راتلل، پر دېوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لګېدلي وو . پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنګ ليکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د ميرمنې سترګې د هوټل په دروازه ننښتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و ، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنګه يې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و ، چا پرېښښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

مبارزه

نن بیا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشینداري یې پر سرونو نصب وې او تر شا یې تورې عینکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوایي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته،چې د ماشیندارو شپېلۍ یې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو یې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوایي میدان دروازه له ورایه پرانیستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر یې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

یوه پوځي کماندېر چې خړ رنګه برګ یونیفرم یې پرتن و او پر اوږه یې بیلابیل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونیو او وه یې ویل:

دوی له نشه یي توکیو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه یي توکي یوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه یوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چاسره غږېده او لاسونه یې خوځول.

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتيک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، دا هم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له ورو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې بېرته پټ کړ، وه ويرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مړې تبې احساس می کاوه، مازيګر چی څنګه د کونړ له ګرين هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د ليدلو بلنه يې راکړه.

عبيدالله قانع يو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډيو مسوول دی . زه چی له پخوا راهيسې د خپلو سيمو د ليدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه .

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو .

سالار باغ د اسعد اباد - جلال آباد پرلويه لاره، د سيند په غاړه موقعيت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ويل يې چی، دلته يې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سيند غاړې ته ښکته شوو او بيا شيبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی .

سيند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته يې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک يې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو بېرته په نه زړه حرکت وکړي .

مخامخ شين غر دی.او په لمن کې يې څو ډبرين کورونه ودان دي. شاته هم يو لوړ غر دی خو شين نه دی او پر سريې د بهرنيو ځواکونو پوسته پرته ده او بيرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بيا مې ويل: خبر دی، غريب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سيند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه: خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه يو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پياله مې کېښوده.

هغه زياته کړه: د کورښتن په خپلو پټيو کې وابنه کول، چې راکټ يې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه: د خدای رحم و چی، همدا شيبه يې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار يې په ډنډ وينو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ يې ورته د وير په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنيانو پر پوسته هماغه شا بيرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د وری۲يمه، ۱۳۹۰

کندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا یواځې ناست و. مخامخ نړېدلې ختینې کلا ته یې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و ، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو تیتې ونې ولاړې وې.

بوډا یو ناڅاپه لړزې واخیست، پورته شو ، د کلا په لوریې منډه کړه، کلا ته نږدې یې غبږ پرانیسته:

شکر ، تیټ شو تا به وې کوم ماشوم په سرښکلوي، لا سونه یې ببرته را ټول کړل، کړوپه ملایې سمه کړه، پر نړېدلو دیوالونو یې نظر وګرځاوه او بیا یې یو دم را منډه کړه.

سترې شو ، کېناست، ژوره – ژوره، ساه یې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې یې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بیا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مرۍ تله راتله ، ډنډ سترګې یې زما په سترګو خښې کړې وې، او له ښو یې یوه – یوه اوښکه څڅېده .
یو دم یې خوله پرانیسته !

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نړېدلې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلان ويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غړونه شول، څو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نږدې کلي وينې؟ څو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژېړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبړ ــ غبړ لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ ولويد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه ، شونډې به يې بېرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به ترې چېغه ووته .
ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي،چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته څوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې څوکه شوی يم ، زويه !دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

۱۳۸۲، کابل

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو. د پښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خوښېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګريوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربېم ګړی ترمنځ شو، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يې چې خپلو کې جنګونه کوئ؟

سپيانو يو بل ته وکتل، سرونه يې وښورول شايد ويلي وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

د خوسي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې يې هماغه شان پرانيستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غو ښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو د ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حيران وم ، شيبه وروسته مې يو نا اشنا غږ واوريد ، ځانته مې پام شو خالي اسکليت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې يې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې یوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د میدان وردګ له ډېرو شنو او ښکلیو ولسوالیو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زیاته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بیا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قیر شوی دی، د سترګو په رپ کې له میدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې یوا ځې هغو ځایونو کې موټر ورو کېږي چې ماینونو الوځولي دي .

تېر مازیګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ور ورسېدم .

د واده دیګې د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه ختېن کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بیا یو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپیکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې یو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډایکونه ولګېدل او بیا ، سندر غاړي تکراري سندرې پیل کړې.

خلک ورته په کوتو ، انگړ او زينو کې ناست وو او چکې يې وهلې.

يو نيم به لکه کولنگی چرگ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تړاکو گټلي لوټونه شيندل .

په فضا کې د الوتکې غږ و ، شايد په همدې سيمه يې دورې کولې، ما ويل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بيا مو سبا په جسدونو د ترهگرو نوم کېږدي .

دا يوه انديښنه وه، ځکه څو ځلي بهرنيو ځواکونو په ختيځ او سويل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي .

ما يواځې د يوې سندرې نيمايي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنگ شو او له کوره ووتم .

د منو باغ کې په غوړيدلي پلاستيکي سترنجۍ چې ځای –ځای، پرې ورېژې پرتې وې، وغځېدم .

خوب نه راته، له يوې خوا بې خونده موسيقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وينځلو شور جوړ کړی و.

حيران وم څه وکړم ؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ويل يې راځه بازار ته ښکته شو او يوه يخه پيپسي دربانديې وڅښم.

موبايل مې روښانه کړ په سکرين څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمرينې بريښنا څراغونو چې، په دنگو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو ، يو نا څاپه به ، دوه- درې سپيان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترگو کېدل .

د بازار اخري برخې ته لاړو ، دلته يو لوی ماشين ولاړ و او همدلته قير سړک نور ختم شوی دی .

ماشين سره جوخت د سړک د غاړې په وياله کې يو وسلوال گوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ويل، چې که بېرته وگرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو .

وسلوال چې يونيفرم يې پر تن و ، له ويالې راپورته شو ، چې کله ورته بې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځايه يې سترې مشي راکړل. دا پوليس د جلرېز ولسوالۍ د سنگلاخ او سېدونکی و .

هغه ویل دلته مو یوه پوسته ده. ما ویل نو ویاله کې څه کوې ؟ پولیس، د ټوپک شپیلۍ ماشین ته ونیوله : د همدغه ماشین د ساتلو لپاره شپه په ویښه تېروو.

ما ویل: نو دا خو څوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی یې نه شي، خو سوزوي یې، په راکټ یې ولي .

شیبه غلی شوم ، ځان سره مې ویل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنگه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۷مه ،

کابل

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي يې په وينو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپيني بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونيو او بيا يې وويل: کوم يو دې په کار دی؟

يو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپينو بڼکو له منځه يې د شا، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنيزې پنجره کې په ټوپونو شول او بيا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راووېست.

اجل نيولی يې ځملاوه، په مرۍ يې ورته چاړه راتېره کړه، وينو داړې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ يې بيا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی يې ترې ووېست او بيا يې د لرګي پر يوه ګنډه (غټ لرګی) کېښود او ټوټه – ټوټه يې کړ.

نورو چرګانو همانغه شان ورکتلې.

ما ويل، اوس به يو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو، بې غيرته راته ښکاره شو.

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستيکي کڅوړه کې لاس کې نيولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

دا چرګ څه بې غيرته نسل دی، ښه يې ويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يوا ځې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

خاموش کلی

ډېر عجیبه کلی دی، اوسېدونکي يې له شاوخوا دیرشو کلونو راهیسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې مېشت دي، خو ټولو په یوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعیت لري. اوسپنيزه دروازه ورته درېدلې ده او هیڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوریدلي وو، خو پرون مازیګر مې ولیده، ډېر څنډ يې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تويې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هیڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي يې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکيو لارویو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځایه نه دی، ولې به بېځایه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي یاست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم يې:

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د يرغلګرو شورويانو لاسپوڅو، دغه کليوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي را ټول کړل او بيا يې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سينې يې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځايونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سينو يې وينو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه يې سره کړه.

د وينو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ور نږدې کېدل، ځکه يوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کيرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته يې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا يې غور ونشو کولی.

همدلته پرې ماشينونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ويده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسيزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته يې چا هيڅ ونه ويل.

د هغوی له قاتلانو سره يې ملګرتيا پيل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکيو ته څه ونه ويل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو ووايئ؟ د دغه کلي ضد بېځايه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خير دی، موږ له اوسنيو او پخوانيو مجاهدينو د دغه کلي د قاتلانو د نيولو هيله نه کوو، خو يوه غوښتنه ترې کوو او ورته وايو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شين وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سيمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

پربږدئ چي دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غړونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پربږدئ چې د خاموشو کليوالو مېندې، په خپلو اولادونو د تللو مينه ماته کړي او نور يې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به يو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹ کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډيو ودانۍ

د مشروعه

په هغه ورځ ، که زما بدن سپر شوی نه وی، نو ګولۍ راساً د مشر په ځیګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغی مانه هماغه شان توده وینه روانه وه. ښه رانږدې شواو بیا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدینو کسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه کې ساته.

که څه هم وخت ډېر وتلی و، حالات بدل و خو زما زړه کې هماغه شان د کسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهیسې مې زړه کې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د بریالیتوب مبارکۍ ته لاړ شم، نن مې وس پیدا کړ او سیده یې کاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه یې وکړه. د مشر پر میز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ایښودل شوې وې.

مورړلا خبرو کې وو چې، یو تن په پوځي یونیفرم کې، چې د اوږو پر سرونو یې نښانونه ټومبلي وو او پر شونډو یې د بریتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را یاد شو او بیا مې د خپل مشر دا خبره : ((یو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وینو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدینو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ویل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بیا یې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، یو لاس مې بې دمه و ، یوائې یو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او دا سې کسانو ته یو لاس ورکول بې احترامي ده.

۱۳۸۷ ، کابل

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۲۰۰۰۰ ماشومانو، ځوانانو، بوډاګانو او ميرمنو، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

زمورږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمريز کال و، دا مهال د لغمان ولايت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکې لکه ورې بازان راواوښتې او بيا يې څو ځلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته مورږ **(۱۵)** تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (**څمڅه**) نه داسې خړ پړ را ووتو چې يو بل مو نه پېژنده. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با يلولی و.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګيو سره يو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای – ځای کورني حيوا نات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو ا وهرچاته يې په ډکو سترګو کتلې.

ختين کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګيو غټ ور ،چې پر سر يې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شيبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منځ ته ننوتلې او مورږ ليدلې چې، څنګه ژر-ژر په ورتو غو ښو بد ليدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم: هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لرې؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوي وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به یې له ما ډېر ونازوې.

ـ کرامت او بیا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو، که نه یې مني نو رانږدې شه!

حیران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپینه ډډه خېټه یې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدایي خال،تک شین و.

پلار، په همدې شین ځای ګوته کېښوده او بیا یې وویل: ښه وګوره!

ورځیر شوم، د خدای ج قدرت و، له شین خدایي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سرې راته ویل: اوس خو یې منې؟ او بیا یې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن یې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسیزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خیانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په یاد شي.

ځان سره وایم:

ولس له وطن سره څومره مینه لرله، څومره قرباني یې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانیو څه بې شرمه سوداګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، يو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدايه ! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خيټې يې د افغانستان نخچه هم وتوکي .

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سرې میرمن وچې شونډې کړوپه ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وبړ پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ویښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګوري .

ماشومه وړې ده، لاسونه يې پر زنګنو ايښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو يې د الله سپېڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی ترهغې ځاري ،ترڅو يې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپين کسان را روان دي او په غاړو کې يې پراته نيکټايان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، يو وايي :

رښتيا چې روژه د برکتونو مياشت وي، چې ماښام شي دسترخوان ډک شي، حيران پاتې يم چې اول څه ته لاس کړم ؟

ميرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې وړۍ لمسۍ او بيا يې په مخ کې غوړولې پلاستيک ته چې ايله د يوې وچې ډوډۍ پيسې پرې پرتې وې، وکتلې او بيا يې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

خشونت

د کابل – سرينا پر هوټل (د سيمينار محوه خشونت عليه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شيبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او ميرمنې چې، په غاړو کې يې طلايي زنځيرونه ځنګېدل را ووتې .

يوې چې، له غاښونو يې د کبابو پاتې شوني په وچکي راويستل، وويل: دغه شان سيمينارونه بايد نور هم جوړ شي، مورږ ښځې بايد خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له مورږ سره خشونت روان وي !؟

يوې بلې چې پرشونډو يې تازه لب سټک (لب سرين) راتېر کړی و ، په احتياط شونډې بېرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا د انسان په سترګه نه کتل، حقونه به يې تر پښو لاندې وو ، اوس ديمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه مينډې يې مخ ته را تاوې شوې.

د يوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېپې يېبله لور چې، له يخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نيولې وه .

يوې غبږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بيمار دي، تاسو ته د يوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلې يوې ميرمنې په قهر له غاښونو وچکی وغورځاوه:

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سليقه !

بلې غږ کړ: تاسو غونډې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو ، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو ميندو تر ډېره د هغوی تورو دستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې يې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، ليندۍ۴مه

کابل

سپی

لکۍ یې د دواړو پښو منځ کې نیولې وه، چنګه ملا کې یې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غټو دېګیو خواته راغله. په شاتنیو پښو کېناسته ، اخوا د ېخوا یې کتلې.

کله به یې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خیرات دیګیو خواته ولاړ کسان به یې ولیدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شیبه په شیبه یې شاته کتل، خو دا غږ یوائې همدې اورېده.

دا ځلې یې بنه شیبه شاته وکتل او بیا کږه وږه را پورته شوه، سر یې ځوړند نیولی و، په لګن کې ډیرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د یو تن ورپام شو، بېلچه یې پرې پورته کړه او بیا هغه شا په تخته ولوېده.

بیا یې سر پورته کړ او ورسره سم یې په تندي بله بېلچه وخوړه.

هلک ویل: دا ډېره بد سترګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بیا راغله، اجل یې راغلی.

هغه ته چا غږ کړ او چې څنګه روان شو، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. موږ ماشومان ورپسې شوو.

سپی لوېده او پورته کېده، وينو ورپسې ليکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

موږ پښه ونيوله، سپی په څښېدو - څښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وينې خوټېدې، خو وړو بچيو يې په وچو تيونو کې شيدې لټولې.

۱۳۸۹، د چنګاښ ۲۲مه

کابل

د ماشومې ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه د سيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

وريسې يو تور نا اشنا موټرچې، خداى خبر، له څومره خيانته وروسته به يې قيمت پوره شوى وي؟ جوخت را روان دى.

په سپين رنګه پيک آپ کې، ماشيندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قير سړک د خوشې کېدو داسې ګوابښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوى په پيسو قير شوى وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قيرسړک پرېښوده، هغوى را ورسېدل، را جوخت شول او بيا شاته ځوکۍ کې ښيښې ته ناستې ماشومې چيغې کړې.

مور يې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه يې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه يې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور رياست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

د ایبټ آباد په غره کې

ویښتان مې تازه وینځلي وو ، هنداري ته مخامخ ودرېدم چې ځنګه مې د مخې ویښتان شاته اړول هنداري ته ځېر شوم، یوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ایښی و ، د هغه پر یوه تصویر مې سترګې ولګېدې او بیا مې ځیرې- ځیرې کړ.

ځای پرځای کیناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بیا مې ذهن نږدې یوه نیمه لسیزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبي رخصتۍ وې، خو زه له دوه نورو ملګرو سره ایبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلین هم، حیران –حیران، د کار په تمه ولاړ وو .

یو نیم پاکستانی به راغی، خو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به یې بو تلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بیا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا امیده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، خو کار پیدا نه شو ، مازیګر بیا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شیبه وروسته، یو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

یوه غږ کړ: کابلیانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته ور وختو او بیا د غرونو منځ کې په یوه نرۍ لاره، یوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای یوه پخوانۍ هدیره وه، چې د پیپل ونو ګور خانونه پرې راځوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکارېده، لکه نږدې یوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هیڅ نه وو ، یو- یو غټ میږی به چټک –چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

د ونو په ځينو ښاخونو کې غنو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې او غنې به خپل ښکار ته ورو- ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کليوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شيبې و درېدل او بيا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکارېدې، خو مور په داسې يوه زړه هديره کې وو چې، مړي يې هېر شوي وو ، يوه د بل پرې هم نه بلېده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه – دوه کسان تقسيم شول يوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نيالګي وو ، چې بېخونه يې په تورو پلاستيکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ويستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نيالګي به يې کيناوه.

زما د لاسونو تڼاکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستي سره سريخ شوه، د ګُلنګ لاستي باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زموږ په وطن کې اور بل و او تنظيمي مشرانو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی – لوګی کابل درېده، چې څنګه يې په ښايسته ماڼيو سرې مرمۍ خولې لګوي، څنګه يې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تڼاکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تيږه ولګېده او بل سر يې زما په ټنډه خوله خښنه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه، دواړو لاسونه کې مې سرټينګ کړ ، لاسونه مې تاوده شول او بيا چې مې څنګه لرې کړل نو د وينو شر ، شو .

په غره کې هيڅ نه و ، خو بېخ کې يې يو شين ډنډ و ، چې د نږدې کليو څارويو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وينې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې ټنډې ته اوبه شيندلې خو وينه نه درېده، نور سست شوی وم.

زړه کې مې تنظیمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به موږ پردي غرونه اباد ول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لانده شول، ماویل که بیا د ایبټ آباد په غره کې یم او بیا مې په ټنډه د ګُلنګ څوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ځیرې کړي اخبار کې مې د تنظیمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰-د زمري ۲۰مه

کابل

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يوائې د توپان شور وو چې کله ـ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غرېونه هم را رسول.

باد، د ونو لغړ خاښونه يو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او يوائې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هديرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او يامې له مرۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زموږ په ځوانيو سوداګري وکړه؟ولې دې راته بچي يتيمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چابه په کړس – کړس وخندل او بيابه يې سرونه ښه را نږدې کړل :

موږ وژل شوي نه يوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بيا به تهولو لاسونه را اوږده کړل .

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و . يوائې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکې کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم !

۱۳۹۰، کابل

پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن يې پرانيست. د پړانګ ځلورو نويو زېږېدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبڼ کې له يوې مور څخه يو وار زيږيدلي وو.

ننداري ته يې غټې او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا ګډ تصويرونه هم واخيستل.

د دې ټلويزيوني پروګرام چلونکي ويل چې، د يادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د انديښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماين الوتی و، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: مورې سره هم عکسونه واخلئ، زمونږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

سپي ښښنه غوښته

د جیټ الوتکو ، له غرړونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې ځمځه ورننوتو. جیټانو اول داسې ټیټې دورې پیل کړې لکه مورږ پسې چې ځمځې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به ځمځه روښانه شوه، یوبل به مو ولیدل او بیا به تپه تیاره شوه.

په غورړونو مو لاسونه ټینګ ایښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډېرشدت نه له غورړونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تویه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غرړونه ورک شول،په یو بل نارې وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي یوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

ځمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام یې نږدې- نږدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بیا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره یې کوچنۍ سورۍ درلود ، دغه سورۍ په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له دیوالونو جلا شوې وې، بند شوی و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

ويالې وچې وې. چرګان او هوايي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. څارويو پړي شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه بېرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او شاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د ونو شاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته يې غځېدلی لښتی وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، شاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چيغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بيا وسنګېد، خو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بېخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بيا به يې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کيدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونۍ حملې بښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سر ايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

هغه بمبار کې زمونږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یاد ېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله برناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لو یه خدایه ! ستا مخلوقات هم عجیبه دي. د ځینو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه تېپي سپي له یوه ماشوم ځنې، د تشې حملې ښښنه غوښته، خو قاتلان نه یوا ځې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه ښښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هیڅوک مې پیدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

یو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کلیوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کلیوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هیچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

یو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شویو کلیوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

بیټ نیکه

نيکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سليمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغريو اورونه پورته شول .

نيکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونيو او د زړه له تله مو وويل :

دا وګړي ډېر کړې خدايه لويه خدايه لويه خدايه !

نيکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سيمو ته وکوچېدل او سيمې پرې ښايسته شوې .

نیکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسيانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسيان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خوا ته روان دي.

نیکه !

د کسي او سليمان غرونه ستا د لمسيانو په وينو ولمبېدل، د نغريو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږديو مراندي شلېدلي او يو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نیکه !

ستا لمسيان يو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسيانو وينو سور کړی دی .

نیکه!

اوس هغه سپين پټکي، چې سرونه به پرې ښايسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نیکه !

ستا لمسيانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نیکه !

ستا نازولي لمسيان، د يو بل په وينو نه مړېږي، د نورو خو پخوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نیکه !

زموږ لاسونه په وينو سره دي، موږ يې له شرمه د خدای پاک دربارته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نیکه !

قيامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسيانو همدا اوس قيامت دی، را پورته شه او بيا د يوې ونې ډډ ته تکيه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووايه :

دا وګړي ډېر کړې خدايه ! لويه خدايه-لويه خدايه !

نيکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستالمسيان يو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم څوک پاتې نه شي او بيا به ستا دعا لکه ستا د لمسيانو برخليک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب يم

پای

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

- **اسلام او مذهب :**

- د روژې ډالۍ — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت — مؤلف: مولوي سید محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحدیث علم په سوال او ځواب کښې — لیکونکی: شیخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **ساینس او تخنیک :**

- د ړنا کړکی (د کمپیوټر زده کړه) — عبدالستار فیضي
- سرطان او د چاپېریال رادیو اکټیویټي — لیکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مایکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فیضي
- غواړئ ذهني ځیرکتیا مو تمرین کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساینس او تخنیک د برخې د نورو پر لیکه کتابونو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **سپورټ او روغتیا :**

- هغه پیاوړي لاري چاري چي اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټر محمد رقیب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed Shuja
- د کوچنیانو تنفسي سیستم — لیکوال: پوهندوی دوکتور سید حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتیا د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو — نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه — نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ — ویناواله: وحیده "آرینزی"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) — لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې — لیکوال: څارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) — ډاکټر عبدالباري

- زما سوی (د ماشومانو لپاره) — مختار احمد احسان
- فتېالر (د ماشومانو لپاره) — مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخي د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان — تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکي — ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ تړون د حقوقو او سیاست په تــــله کښي — لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخي د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه — عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجايبي — ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخي د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

پای